

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **T. H. Y. L.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupena Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem sídlem 602 00
Brno, 28. října 1898/9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2022 č. j. OAM-49/ZA-ZA11-HA15-2022, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2022 č. j. OAM-49/ZA-ZA11-HA15-2022 se
zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobkyně namítala, že v jejím případě jsou splněny podmínky pro to, aby jí byla udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Konstatovala, že je státní příslušnicí Vietnamu, ale od roku 2016 nepřetržitě žije v České republice. Od roku 2021 je vdaná a její manžel, rovněž státní příslušník Vietnamu, pobývá v České republice od roku 2016 na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Se svým manželem má ročního syna, v jehož rodném listu je zapsán jako jeho otec bývalý manžel. Nezletilý je v současné době žadatelem o udělení trvalého pobytu. Žalobkyně uvedla, že žádala o prodloužení svého pobytového oprávnění. Její žádost však byla zamítnuta, proto požádala o mezinárodní ochranu, která je pro ni jedinou cestou, jak může alespoň po určitou dobu pobývat na území České republiky. V České republice totiž potřebuje vyřešit situaci týkající se určení otcovství svého nezletilého syna, změnu jeho příjmení a také dořešit jeho pravidelné očkování, které nezletilý v České republice podstupuje, ale stále není plně přeočkován. Pokud by musela v této chvíli vycestovat do země původu, došlo by k porušení mezinárodních závazků, kterými je Česká republika vázána. Žalovanému vytkla, že zcela nesprávně uvedl, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 82/2020-71, z něhož citovala. Žalovanému vytkla, že nesprávně posoudil, zda by jí vznikla vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v případě, kdy by jí nebyla udělena doplňková ochrana a ona by tak byla nucena vycestovat. Při posuzování důvodů znemožňující vycestování se žalovaný opomněl zabývat možným porušením článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a vůbec se nezabýval tím, jaké bude mít rozhodnutí dopad na jejího nezletilého syna a jak bude zasaženo do jeho práv zakotvených v Úmluvě o právech dítěte. Vyslovila názor, že i pouhé vycestování do Vietnamu by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života nejen jí samotné, ale také ostatních rodinných příslušníků, především jejího nezletilého syna. Vycestování by bylo zcela v rozporu s jeho nejlepším zájmem. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 171/2019-25, podle něhož nejlepším zájmem dítěte se správní orgány musí vždy zabývat a v případě, kdy orgány rozhodují o právech dětí, musí být jejich aktivita při zjišťování skutkových okolností větší než v případech, kdy není ve hře zájem dítěte. Bylo tedy úkolem žalovaného, aby zhodnotil, zda již pouhé její vycestování, které by bylo důsledkem napadeného rozhodnutí, nezasahuje nepřiměřeně do rodinného a soukromého života jí samotné, ale také jejího manžela a především nezletilého syna. Poznamenala, že v průběhu správního řízení uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá, neboť má v České republice syna, který musí absolvovat preventivní lékařské prohlídky a pravidelné očkování a rovněž musí vyřídít veškeré náležitosti na matrice, týkající se otcovství nezletilého. Je tedy zřejmé, že na území České republiky chce zůstat právě kvůli tomu, aby mohla obstarat pro něj velmi důležité záležitosti, a aby mohla být zachována práva nezletilého vyplývající z Úmluvy o právech dítěte. Děti mají dle Úmluvy o právech dítěte

právo na to, aby byly v kontaktu s oběma biologickými rodiči, zároveň mají i právo na to, aby byli jejich biologičtí rodiče uvedeni v rodném listě. O to naléhavější je v nyní posuzovaném případě zájem na uvedení souladu právního (matrikového) otce a otce biologického, když fakticky od narození nezletilého plní faktickou funkci rodiče její současný manžel, který je biologickým otcem dítěte. Bylo by tak zcela v rozporu s nejlepším zájmem nezletilého, pokud by ona jako jeho matka byla nucena vycestovat a nemohla by dořešit záležitosti, které se týkají rodičovství nezletilého, jelikož by nemohla tuto situaci řešit na dálku. Poukázala na to, že již podala návrh na popření otcovství. Řízení je vedeno u Okresního soudu v Přerově. Je nezbytné, aby byla u soudního jednání přítomna, jelikož aby mohlo dojít k popření otcovství, je třeba, aby se u soudu ona, bývalý manžel a současný manžel shodli na tom, že otcem dítěte je její současný manžel. Žalobkyně dále uvedla, že pokud by vycestovala, přišel by nezletilý o kontakt s biologickým otcem, který je pro něj spolu s ní nejdůležitější osobou v životě a je zvyklý s ním být v každodenním kontaktu a došlo by tak k zásahu do jeho práva na styk s oběma rodiči. Žalobkyně také poukázala na článek 24 Úmluvy o právech dítěte a uvedla, že zajištění nejvýše dosažitelné úrovně zdravotního stavu je třeba vykládat explicitně tak, že dítěti musí být zajištěna lékařská péče, mezi kterou je samozřejmě třeba podřadit i povinné pravidelné očkování, které děti ve věku nezletilého syna podstupují. Pokud by byla nucena vycestovat a nezletilý by samozřejmě musel z důvodu nízkého věku a absolutní závislosti na ní, vycestovat také, bylo by přerušeno probíhající očkování nezletilého, což by mohlo mít velmi negativní následky na jeho zdravotní stav a bylo by tím tak nepřiměřeně zasaženo do jeho nejlepšího zájmu. Dle žalobkyně žalovaný zcela opomněl zohlednit judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek č. j. 5 Azs 7/2012-28. Žalovaný byl povinen se zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami vycestování (nedostatek finančních prostředků žadatelky a jejich rodinných příslušníků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb zemí původu, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 162/2020-47). Žalovaný se proto měl zabývat také tím, že ona a její nezletilý syn jsou odkázáni na výživu ze strany jejího manžela, který zajišťuje peněžité prostředky pro rodinu, kterou živí výhradně on. Nedostatečný je závěr žalovaného, že rodina může své právo na rodinný a soukromý život realizovat v zemi původu, jelikož pokud by musel její manžel vycestovat do země původu, byl by její manžel navíc nucen ukončit svoji výdělečnou činnost v České republice, což by pro celou rodinu bylo existenčně zcela neúnosné. Samotné vycestování je velmi finančně nákladné. Tak vysokými finančními prostředky rodina nedisponuje. Není také vůbec jisté, zda by se jí podařilo na zastupitelském úřadu České republiky získat nové pobytové oprávnění. Otázka toho, jak by mohla v pozici matky samoživitelky žít ve Vietnamu bez příjmu, jakékoliv podpory, nebyla v řízení dostatečně zohledněna. Již pouhé její vycestování by znamenalo nepřiměřený zásah do jejího rodinného života a došlo by ke značnému narušení nejlepšímu zájmu jejího nezletilého dítěte. O jiné pobytové oprávnění nemůže na území České republiky žádat a její jedinou šancí, jak získat oprávnění na území ČR zůstat, je prostřednictvím zákona o azylu, a to právě prostřednictvím doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V zákoně o pobytu cizinců neexistuje jiný institut, o který by mohla na území České republiky požádat, aniž by byla nucena Českou republiku a veškeré své zázemí opustit. Jedinou možností je vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zcela zásadní však je, že rozhodnutí o neudělení víza za účelem strpění není možné soudně přezkoumat.

Nadto podáním žádosti o toto vízum jí nevznikne fikce oprávnění k pobytu. Stejně by tak nemohla na území ČR setrvat, ale musela by vycestovat zpět do Vietnamu.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že snahu žalobkyně o legalizaci pobytu nelze zahrnout pod důvody udělení azylu či doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Případné vycestování žalobkyně po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jí sdělených, nepředstavují ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jak zcela jednoznačně opakovaně vyložil Nejvyšší správní soud v usneseních ve věcech sp. zn. 2 Azs 66/2008, sp. zn. 9 Azs 3/2010 a sp. zn. 11 Azs 5/2011 nebo v rozsudku sp. zn. 6 Azs 5/2010. Žalobkyně, její manžel i nezletilý syn jsou vietnamskými státními příslušníky a mohou tak společně, v případě svého zájmu, žít na místě, kde budou mít všichni legální pobyt, nemusí to však být výhradně a jen území ČR. Manžel žalobkyně sice disponuje oprávněním k pobytu na území ČR, nicméně toto povolení mu poskytuje toliko právo legálně pobývat v ČR, v žádném případě pak na základě tohoto oprávnění nemusí v ČR setrvat, pokud by mu (či jeho rodině) tato situace nevyhovovala. Při posuzování doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu se žalovaný věnoval i otázce nejlepšího zájmu dítěte. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech nelze chápat jako neomezený závazek státu respektovat volbu žalobkyně a jejího partnera ohledně země jejich společného pobytu. Žalovaný citoval z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 2 Azs 55/2021, podle něhož snaha o legalizaci pobytu na území České republiky za účelem legalizace soukromého a rodinného života není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Odkázal i na další relevantní judikaturu. Samotné neudělení mezinárodní ochrany dle žalovaného ještě nemá za následek zásah do práva na rodinný a soukromý život, ani do práv nezletilého dítěte. Neznamená samo o sobě realizaci správního vyhoštění, v rámci něhož budou dopady do rodinného a soukromého života příslušnými orgány posuzovány. Neudělení mezinárodní ochrany nebrání žadateli legalizovat svůj pobyt na základě pobytového oprávnění.
3. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobkyně ze dne 15. 1. 2022. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k této žádosti žalobkyně kromě jiného sdělila, že je státní občankou Vietnamské socialistické republiky. Je vdaná, manžel D. T. P., narozen X, je státním příslušníkem Vietnamu. V České republice žije od roku 2016 v Přerově na základě dlouhodobého pobytu. Sňatek uzavřeli v srpnu 2021. Žalobkyně má syna T. D. P. P., narozen X v Přerově, který je rovněž státním příslušníkem Vietnamu. Ve vlasti žila v domě spolu s rodiči. Do ČR přicestovala letecky z Hanoje do Prahy v červnu 2016. Měla vízum za účelem podnikání. Od té doby je v ČR nepřetržitě a Vietnam dosud nenavštívila. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádá, neboť zde má syna a manžela. Syn musí

absolvovat preventivní lékařské prohlídky a pravidelné očkování. Po ukončení předchozího manželství musí v ČR zůstat, aby mohla vyřídit veškeré záležitosti na matrice, které se týkají syna. Syn má příjmení předchozího manžela, ale jeho biologickým otcem je nynější manžel. V roce 2017 požádala o prodloužení víza. Její žádost byla zamítnuta. Následně jí byl udělen výjezdní příkaz s platností do 23. 1. 2022. V rodném listu nezletilého syna je jako otec uveden její předchozí manžel. Bývalý manžel se změnou synova jména souhlasí. Její předchozí manželství bylo rozvedeno v dubnu nebo květnu 2020. Jménem nezletilého syna podala žádost o povolení k trvalému pobytu. Řízení není dosud ukončeno. Syn je zdravý, neužívá žádné léky. V návratu do Vietnamu jí brání fakt, že musí se synem navštěvovat lékaře kvůli očkování a má v ČR manžela. Jedná se o běžná dětská očkování, přičemž některá má syn již za sebou, další ho ještě čekají. S manželem, který zde podniká, žije ve společné domácnosti. On se o vše stará, rodinu živí. O mezinárodní ochranu požádala až v lednu 2022, jelikož jí byl udělen výjezdní příkaz platný do 23. 1. 2022.

5. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalovaný vycházel konkrétně z Informace OAMP – Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 22. 4. 2021 a Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020, ze dne 9. 4. 2021. Žalovaný vycházel rovněž z informací z evidence CIS. Podkladem rozhodnutí byl rovněž rodný list nezletilého syna žalobkyně.
6. Ze správního spisu rovněž plyne, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 21. 2. 2022 zástupci žalobkyně dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí výše uvedenými seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Zástupce žalobkyně této možnosti nevyužil.
7. Ze správního spisu se podává, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jejího pobytu na území ČR, neboť zde pozbyla pobytové povolení a byl jí udělen výjezdní příkaz k vycestování z území ČR. V ČR hodlá zůstat se svým manželem a nezletilým synem, který zde musí absolvovat preventivní lékařské prohlídky a pravidelné lékařské prohlídky a pravidelné očkování. V ČR chce zůstat také kvůli vyřizování záležitostí týkající se jejího nezletilého syna, který má příjmení předchozího manžela, ale jeho biologickým otcem je její současný manžel.
8. Žalobkyně v žalobě namítá nedostatečné posouzení svých rodinných vazeb, jakožto potenciálního důvodu pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
9. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

10. Podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
11. Žalobkyně, jak výše uvedeno, namítala nedostatečné posouzení její rodinné situace jakožto důvodu pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, přičemž za konkrétní mezinárodní závazek označila v žalobě zásah do rodinného a soukromého života ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rozpor s ust. § Úmluvy o ochraně práv dítěte. V rozsudku č. j. 5 Azs 7/2012-28 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že při posuzování otázky, zda by vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, který žije v ČR společně se svým nezletilým dítětem a manželem, bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, a zda tedy jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, se zpravidla nelze spokojit s pouhým konstatováním, že žadatel i jeho rodinní příslušníci mají občanství země původu, mohou tam tedy společně odcestovat a existenci rodiny tím zachovat. Správní orgán je v takovém případě povinen se zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami takového kroku. Současně NSS dodal, že není-li přestěhování rodiny do země původu právně či fakticky možné, je správní orgán dále povinen se zabývat i tím, zda má žadatel možnost získat jiné oprávnění k pobytu na území ČR, než je mezinárodní ochrana. V rozsudku č. j. 5 Azs 46/2008-71 se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou možného porušení článku 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu. V tomto rozsudku kromě jiného uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku také uvedl, že při posuzování důvodů znemožňující vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR, konec citace. V rozsudku č. j. 5 Azs 46/2008-71 Nejvyšší správní soud také uvedl, že článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Vždy je však nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Dle usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 84/2015-24 se však nejedná o nepřiměřený zásah, mohou-li cizinec a jeho rodina, resp. partnerka vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, např. v zemi původu. V rozsudku č. j. 9 Azs 5/2009-65 Nejvyšší správní soud konstatoval, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu může být také uplatnění extraterritoriálního účinku článku 8 Úmluvy, tedy bylo třeba zkoumat, do jaké míry je žadateli znemožněn jeho rodinný, příp. soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je tedy přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen

umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na své území (viz též rozsudek NSS č. j. 2 Azs 38/2011-47).

12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že případné vycestování žalobkyně po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jí sdělených, nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR s tím, že je na jejím zvážení, jakým způsobem si v případě zájmu upraví svůj další pobyt na území ČR. Dle žalovaného existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné formě. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně, její manžel i nezletilý syn jsou vietnamskými státními příslušníky a mohou tak společně, v případě svého zájmu, žít na místě, kde budou mít všichni legální pobyt, nemusí to však být výhradně a jen na území ČR. Manžel žalobkyně sice disponuje oprávněním k pobytu na území ČR, nicméně dle žalovaného toto povolení mu poskytuje toliko právo legálně pobývat v ČR, v žádném případě pak na základě tohoto oprávnění nemusí v ČR setrvat, pokud by mu (či jeho rodině) tato situace nevyhovovala. Dle názoru soudu žalovaný v rozporu s citovanou judikaturou v posuzované věci nehodnotil tu podstatnou skutečnost, že žalobkyni se na území ČR narodil dne 17. 3. 2021 nezletilý T. D. P. P., o kterého osobně pečuje, dítě je na ní a manželovi závislé. Nehodnotil ani faktickou a reálnou možnost přestěhování žalobkyně do Vietnamu. Žalobkyně přitom v průběhu správního řízení tvrdila, že tam nemá žádné zázemí, nadto pečuje o nezletilého syna T. D. P. P., nar. X v Přerově, jehož otcem je její manžel D.T. P., nar. X, který v České republice žije od roku 2016, podniká zde a na jeho péči jsou žalobkyně a její nezletilý syn zcela odkázáni. Negativní dopad stěhování žalobkyně s dítětem tak útlého věku je dle názoru soudu přitom zcela zjevný. Soud zastává názor, že žalovaný svůj závěr, že rodinné vazby žalobkyně v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, nijak blíže neodůvodnil. Kromě výše uvedených podstatných okolností, nehodnotil ani tu skutečnost, že žalobkyně v roce 2017 požádala o prodloužení víza, na které přicestovala do České republiky v roce 2016, ale tato její žádost byla zamítnuta. Je tak zjevné, že se žalobkyně již tehdy snažila získat pobytové oprávnění na území ČR dle zákona o pobytu cizinců, ovšem neúspěšně. Následně jí byl udělen výjezdní příkaz s platností do 23. 1. 2022. Hodnocením otázky nejlepšího zájmu dítěte žalobkyně, které je velmi útlého věku, a jak již uvedeno, žalobkyně a její dítě jsou na manželovi žalobkyně, který je faktickým otcem nezletilého, existenčně závislí, neboť žalobkyně není výdělečně činná, se žalovaný prakticky vůbec nezabýval, a stejně tak ani tím, zda žalobkyně vůbec má reálnou možnost získat nějakou formu pobytového oprávnění na území ČR. Krajský soud dospěl k závěru, že k posouzení situace žalobkyně dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, k otázce, zda by vycestování žalobkyně z hlediska zájmu jejího nezletilého syna nebylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, skutkový stav nebyl žalovaným zjištěn dostatečně. Současně za situace, kdy se žalovaný nezabýval uvedenými hledisky, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
13. Krajský soud s ohledem na shora uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu.
14. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 6 800 Kč k rukám jejího zástupce. Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

[Zadejte text.]

právních služeb (advokátní tarif) a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, k uvedeným dvěma úkonům právní služby. Náklady řízení činí celkem 6 800 Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce podle § 149 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, aplikovaného na základě § 64 s.ř.s., a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř. (aplikovaného dle § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.05.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně